

Enten lytter du til Hanne Hukkelberg, eller så gjør du det ikke

CD

HANNE HUKKELBERG

Featherbrain
Propeller Recordings

Anmeldt av Halgrim Øistad

Hanne Hukkelberg krever mye, men gir mye tilbake.

På forrige album, «Blood from a Stone», gikk Hukkelberg langt i indierockretning. Med glede husker jeg fortsatt hennes DølaJazz-konsert i -09, der hun blåste ut ørene på et uforberedt publikum.

Nå er hun i det mer melodiskeksentriske hjørnet, men fortsatt mer indie enn jazz. Selv om det er spor av strømførende støygitar og tung rytme her også, er lydbildet

mer nedstrippet. «My Devils» har alt sammen, inkludert fantastisk, dissonant koring.

I all sin nakenhet og mystikk vekker «Featherbrain» litt assosiasjoner til PJ Harveys «White Chalk», uten å dra sammenligninger for langt heller.

«...and inside there's/old habits, new dreams/whole thoughts, broken promise/there's all I am», star-

ter Hanne med i tittellåten. Hun er en artist i konstant bevegelse. Det stopper ikke her.

«Featherbrain» er ikke noe du hører på mens du støvsuger eller leser avisa. Dette er lyd som krever full oppmerksomhet. Du kommer ikke til å høre maken i løpet av dette året.

Nordgarden på sikker grunn

CD

NORDGARDEN

You gotta get ready
GDN Records

Anmeldt av
Halgrim Øistad

Ti år etter platedebuten er hamarsingen Terje Nordgarden, som så å si har gjort italiener av seg, tilbake med sitt fjerde album.

På «You gotta get ready» er det en erfaren og selvsikker – som ikke er det samme som selvgod – som står fram. Etter å ha gått den harde vegen fra gatemusikant og oppover, har Nordgarden blitt en artist som mestrer faget både som vokalist, instrumentalist og låtskriver. Særlig på det vokale er det mange som kan ha mye å lære av Nordgarden.

Tittellåten, som åpner plata, er muligens den beste låten verken Neil Young eller Tom Petty har skrevet på flere år. Ellers er det nok andre americanaartister som har inspirert like mye, som Bruce Springsteen og ikke minst Ryan Adams. Nordgarden blir likevel ikke en kopist av verken den ene eller den andre.

Resten av albumet følger ikke helt opp det elektriske lydbildet fra starten. Hangen til vel mye repetisjon av strofer irriterer litt. Ellers er albumet et velsnekret stykke musikk.

Klassisk, så klart

CD

HENNINGE LANDAAS OG TIM HORTON

Johannes Brahms,

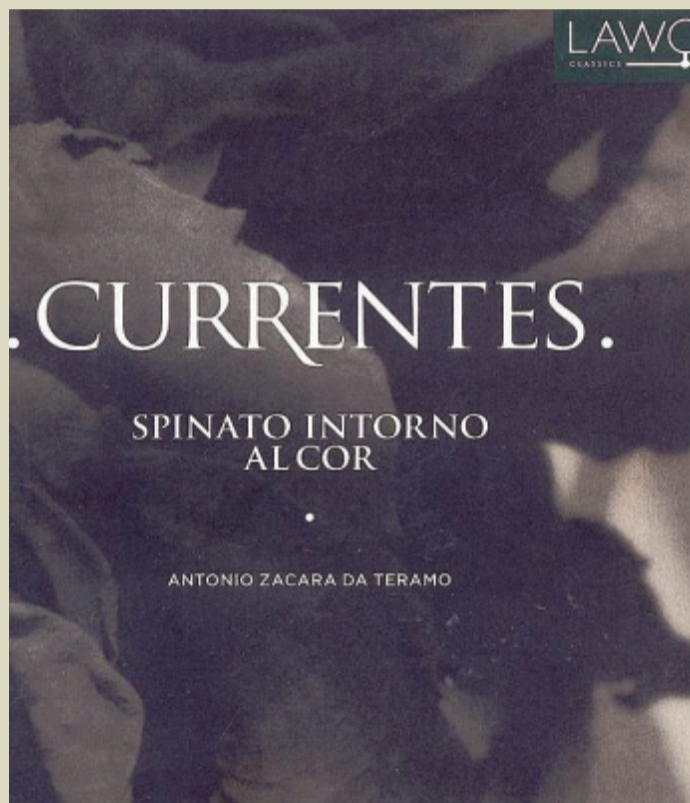
to sonater

KRISTIN MULDER, KJETIL ALMENNING, HANS LUB, DAVID CATALUNYA OG JOSTEIN GUNDERSEN

Currentes av Antonio Zakara de Teramo
Lawo Classics

Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Law Classics, som har spesialisert seg på utgivelser av klassisk musikk, har gitt oss to nytelser.

Bratsjisten Heninge Landaas og pianisten Tim Horton spiller Johannes Brahms' sonate i f-moll (fire satser) og Sonate i essdur (tre satser). Stykkene ble skrevet etter at komponisten egentlig hadde lagt opp. Men de viser i denne utmerkede tolkningen fra to særdeles oppegående unge musikere, Brahms' genialitet. Han var nok glad i bratsjen, komponisten. Det blir vi også etter å ha lyttet til de to sonatene.

På «Currentes» er det langt eldre musikk. Det høres umiddelbart på det utpregede middelalderuttrykket. Ikke bare i toner og melodier, men også på det vokale. Komponisten var sanger ved hoffet til selveste Paven, og det er kirkelig høytid over de ti komposisjonene. Som utgjør en slags symmetri uten stil- og sjangerbrudd.

Instrumentene er tidsriktige og trakteres lytefritt. Utmerket!

Stykkene viser i denne utmerkede tolkningen, Brahms' genialitet

Behagelig i mange fasetter

CD

KVINGE & ROGLIEN

Wild Birds
Losen Records

Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

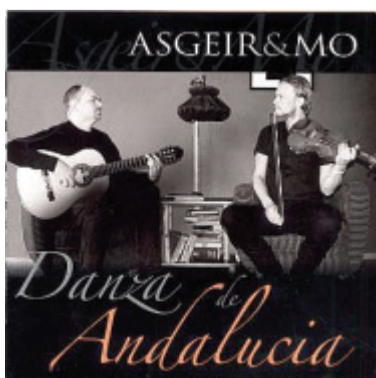
Frank Kvinge spiller gitar på virtuost vis. Synnøve Rogliien synger vakkert og stemningsfullt. Til sammen blir de to velbehag.

Her er ikke tonene overøst med arrangementer som truer med å drukne essensen. Dels er sporene liveoptak, gledelig nok også fra Lillehammer og Gjøvik.

Hva slags musikk er dette? Den har sterke bånd tilbake til middelalderen. Men den har tatt opp i seg både nyere folketoner og jazz. Noen arrangementer går langt inn i meditasjonens sfære.

Det er helt klart at Synnøve Rogliiens vokal er sentral for uttrykket. Hun er utdannet ved folkemusikkakademiet på Høgskolen i Telemark. Av vaskeseddelen går det fram at hun har jobbet med såvidt ulike kunstnere som Sondre Bratland og Andreij Nebb. Vi snakker om allsidighet.

Gledelig er det aller meste av menyen egensnekret. Ordene er stort sett på engelsk. Det har nok litt med at Frank Kvinge (fra Sandnes) har sin musikkutdannelse fra USA, der han også har jobbet som musiker.

Virtuost og fengende rytmisk fra bl.a. de andalusiske sletter

CD

ASGEIR & MO

Danza de Andalucía
Nærmusikk

Anmeldt av

Per Ivar Henriksbø

For meg var dette ukjente karer. Det er de ikke lenger.

Nå er jeg glad jeg har hørt om dem, og musikken.

Asgeir er gitarist og heter Aarøen til etternavn. Mo heter Bjarte til fornavn og spiller fiolin. Sammen er de energi! Etter å ha samarbeidet i over fire år har de gitt oss et album proppfullt av virtuost gitarspill og en fiolin som skratter enda mer enn den gråter i et heidundrende samspill. Stilen

er andalusisk, med snev av latino fra Sør-Amerika. Men jeg fikk utover i menyen også assosiasjoner til orientalsk musikktradisjon, jødisk som arabisk, og syntes enkelte ganger jeg hørte snev av balkansk og annen øst-sound.

Men det er Asgeir Aarøen som har skrevet mesteparten av musikken. «Danza de Andalucía» er altså ikke et coveralbum, men ori-

ginalvare.

Herrene Asgeir og Mo er ikke alene om verket. Med seg har de Magnus Rød Haugland på kontrabass, Gabriel Chicaiza på perkusjon, Eddie Andresen på perkusjon og Saska Cvianovic på fløyter. For øvrig gjester Noelia Saborca på kastanjetter, mens Aina Schöld er vokalist i finalesporet «Sommarsong».